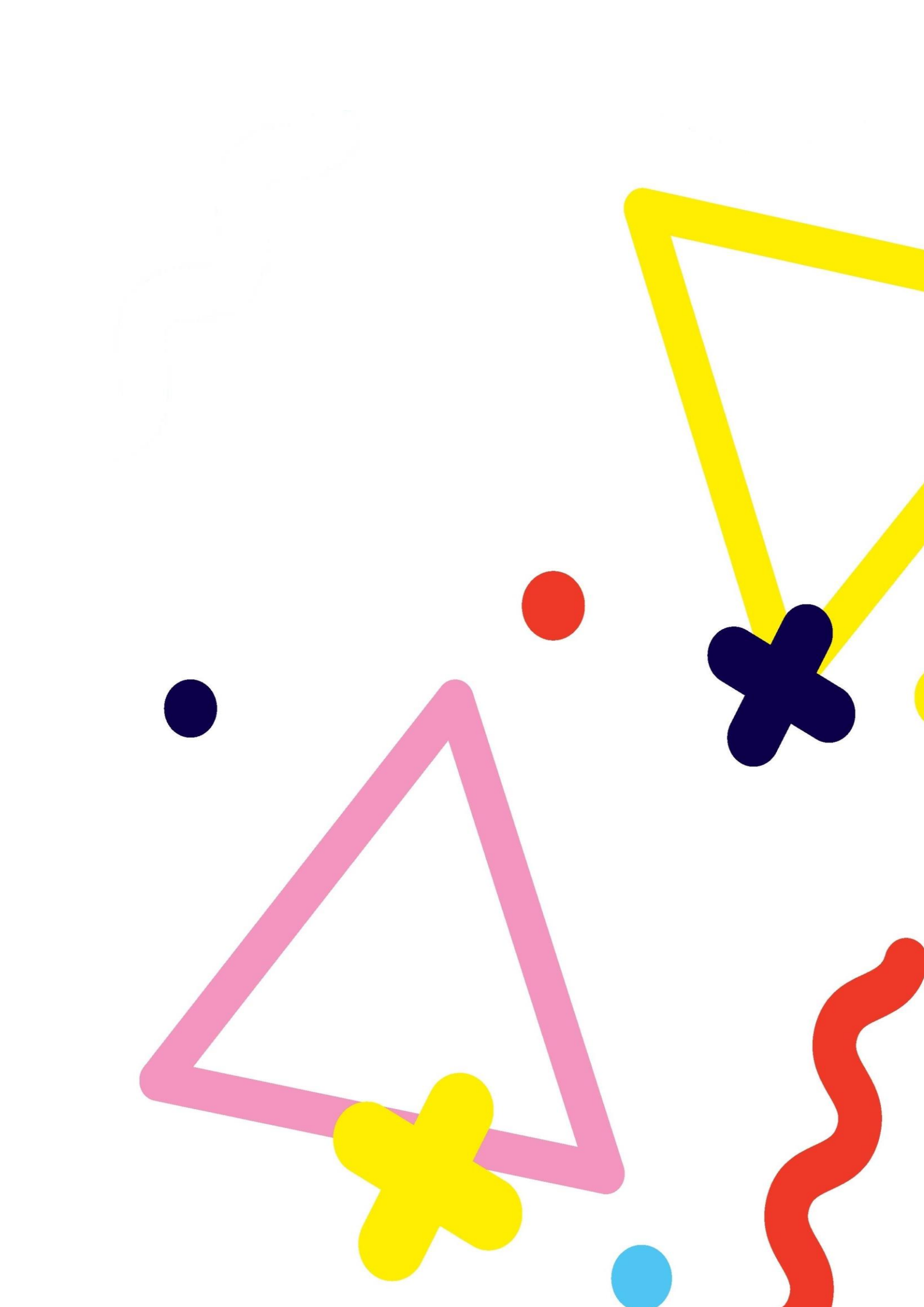

Nela Sisarić

KAKO SVAKA SMIJUŠA ZAVRŠI NA PLAKUŠU

*Što god da je ta stvar
koja putuje kroz beskonačnost
svemira
u obliku zvjezdane prašine
i slaže vatru s vodom
da bi postala ti
nakon
što je prošlo kroz ribu
dinosauru
i pčelu
to
mora
da
je
ok*

FREY FAUST, koreograf i plesač

Eto, počet ću ovako – ja njoj ništa živo ne vjerujem! U naš je razred danas došla nova učenica Ana Kovač koja ima devet godina, kao i ja, i koja laže čim zine! Znam da nije lijepo govoriti o drugima iza leđa, ali ovu bilježnicu ću joj pokazati jednoga dana kada naraste, jer kada vidi sama što priča, shvatit će da je bila velika lažljivica. Moja me mama često upozorava da će zapisati sve što kažem kada sam zločesta. Ja ću to isto napraviti kako se ne bi izgubile Anine laži. Za njezino dobro.

Laž koju je izrekla danas, bila je o njezinom psu. Danima je davala na znanje da je riječ o psu da bi na kraju završila priču kako ima za kućnog ljubimca nekog mungosa. U jednoj joj je priči tata donio psa s Mljeta. U drugoj je priči već govorila da je to pas iz Indije. U trećoj priči taj pas ne trči za mačkama, već je posebno dresiran da jede zmije otrovnice. Četvrti dan, kada sam predložila izvesti ga vani u šetnju, rekla je da je svojim očima vidjela kako je pojeo susjedova kanarinca pa su ga odveli u splitski zoološki vrt.

Nisam joj povjerovala. Moja mama kaže da mungosi na Mljetu postoje zbog ravnoteže u prirodi, ali ja joj ni tu priču nisam povjerovala jer je nadodala: «Idem s tatom u Indiju. Vratiti ga u šumu. Sljedeći ću ponedjeljak izostati iz škole».

I dogodilo se nevjerojatno. Ana nije došla u školu. Ni sljedeća dva dana. Kada se vratila, ispričala je da je do Indije putovala brodom 853 dana. A najluđa je priča da su se morali zaustaviti u Africi gdje je jela pizzu za osmero ljudi koju je do njihovog šatora nosilo na leđima osam ljutih crnaca. Jeli su oko vatre, kaže, s poglavicom i njegovih osam žena. Za poludjeti od istine!

Ne znam što drugi kažu, ali ja joj ne vjerujem ni riječi! Miješana pizza u Africi s poglavicom! Pih! Ta laže, to je sada svima jasno!

Drugi dan

Ana sjedi u klupi do mene, do prozora. Kada izostane iz škole, ja sjedim do prozora, tik do išaranog radijatora. Danas je opet izostala iz škole. Kada sam je upitala zašto nije bila u školi, rekla je da je pala na satu baleta. Zaplela se o duge vezice baletnih cipelica i pala na prsa, glavom opalila o pod i slomila zub pa su je odmah odveli zubaru napraviti umjetni. I tako nije mogla doći u školu. Ma baš!

Treći dan

Opet Ana. Ovog mi je puta rekla da ima četiri djeda i četiri bake. I dvije mame.

- A imaš li tatu?
- Pa naravno – odgovori – ali samo jednoga. Braće i sestara imam sedmero.

Navečer sam zamolila mamu da mi pokloni još barem petero braće ili sestara jer je u životu dosadno živjeti sam. Objasnila mi je da ona i tata nemaju za to dosta novaca, ali je nadodala da se dobroj djeci sve želje ispunjavaju. I tako odlučim biti dobra kao kruh da ne budem sama kao pas. Ali kada sam je pitala još jednoga tatu, nije pristala jer kaže da bi to sigurno mog pravoga tatu jako povrijedilo.

Ima pravo. Kada bi moj tata pitao drugu kćer umjesto mene, toliko bih se naljutila da ne bih s njim pričala do kraja života.

Četvrti dan

Danas se dogodila jedna nesreća.

Netko je pomaknuo stolicu kada je Ana htjela sjesti, tako da je udarila glavom o ugao školskoga stola. Hitno su zvali njene roditelje. A onda se dogodilo nešto nemoguće. Ne vje ro ja tno! Ispred školske zbornice stajao je njezin tata u društvu dvije mame. Obje su se mame jako zabrinule i Anu su nježno gladile po kosi dok ih je ona držala za ruke. Tako ti je to kada imaš dvije mame!

Na mene, opet, nitko ne obraća pozornost! Jer djecu koja imaju osam godina nitko ne šljivi. To nešljivljenje vidi se najbolje kada teta Neti i moja druga teta Nataša međusobno pričaju engleskim jezikom da ja ne bih ništa razumjela. Pa onda kimaju glavom i rastežu usta kao u filmovima. Stavljaju ruku na usta da ne bih pročitala riječi s usana pa im vidim samo četiri prsta, nos i razrogačene oči pod šminkom. I govore stisnutih usana kao da zubima tiskaju tajne poruke.

Djecu koja imaju osam godina baš nitko ne šljivi. Kada sam se prije dva dana slučajno udarila u mali prst, rekli su samo – proći će. Da samo malo narastem, sve bi bilo drukčije! Onda bih znala tri jezika i putovala po svijetu bez roditelja.

A onda će plakati za mnom kada ne budu znali gdje sam.

Peti dan

Jučer ti nisam pisala jer sam razmišljala o vrlo ozbiljnim stvarima. Ali razmišljanje se pokazalo uzaludno kada me je majka opomenula da tako nešto ne dolazi u obzir. Kada sam joj ispričala o Aninoj obitelji, objasnila mi je da su

Anini roditelji rastavljeni i da ne žive zajedno. Odmah sam promijenila mišljenje o tome kako je dobro imati duple roditelje.

Mislim da je to nešto strašno! Pa kako mogu živjeti razdvojeni, rastavljeni, bez mame ili bez tate? Zaključim – mogli su jednostavno svi živjeti zajedno, samo eto, nitko se toga sigurno nije sjetio, a zamislite tek koliko bi tada trebalo novaca za izgradnju tako velike kuće. Mama je opet izjavila da ništa ne razumijem.

Nek' se zna da ja ne vjerujem u boga. Neka to bude odmah jasno. Zato što mislim da je glupo vjerovati u nešto što nema lice, ili bar jedno oko, i što nitko nikada nije vidio. Ali sinoć sam se ipak pomolila i zaželjela tri brata i četiri sestre. Bilo je vrlo kratko. Sklopila sam ruke kao u filmovima i rekla prije spavanja: hoću tri brata i četiri sestre, molim te! A danas, kada sam se probudila, razmišljala sam kako zaraditi novce i pomoći mami i tati da ih naprave. Uzela sam školjke koje sam donijela iz Podgore, gdje ljetujemo svake godine. Lakirke, periske i brbavice položila sam na zidić ispred naše kuće i načekala se da ih netko kupi. Uspjela sam prodati dvije brbavice, a Ani sam prodala sjajne šljokice za usne koje mi je poklonila teta Neti. Skupila sam samo sitniš! Treba zaraditi puno više za brata Andreju. Mama sigurno neće biti zadovoljna.

Šesti dan

Opet nisam pisala nekoliko dana jer je teško pisati kada se ništa zanimljivo ne dogodi. Ana neko vrijeme ništa nije izlagala pa sam razmišljala da nema potrebe pisati misli u bilježnicu. Ali opet, ako pišem i dalje, svi će moći pročitati kako sam se borila protiv laži. I to ne samo Aninih.

Pa neka onda svi znaju da sam ja pravi heroj u duši!

Moja mama kaže da moram naučiti «trpjeti istinu u sebi». Istina bi me grizla iz dubine duše ako bih u tom trenutku umjesto istine rekla nešto drugo. Neku blesavu besmislicu. Nisam mogla trpjeti tu istinu. Ona bi mi se kao neka bijesna sila popela iz grudi pravac u glavu pa u jezik. To je nešto kao kada gledate dugo u sunce pa osjetite snagu. E pa tako, tako ta snažna istina buja! Pa me toliko ljuti da podivljam po kući i tako munjena izblebećem sve što mi je na duši. Naravno, svaki put kada bih rekla istinu, dobila bih batine i svemu bih bila ja kriva. Pa eto, ni za herojske istine nitko ne daje bombone. Tako sam im jednom rekla istinu kada sam razbila staklo – i dobila batine. Drugi put sam priznala da sam pojela kolač prije ručka i naravno – dobila batine. Rekla sam vam, a dogodit će se i drugima – uvijek kada želite napraviti dobro, ispadne loše pa se onda ili nađete u kazni ili dobijete batine. A kad dobijem po guzi, onda ne plaćem što me boli, već zato što me ne razumiju.

Ovaj vikend provest ću kod tete Neti koja će me ispitivati pjesmicu napamet, jer moja mama nema vremena. Teta Neti ima crvenu kosu, dubok glas i puno prstenja na ruci. Njoj je jako drago kad spavam na njenom kauču. I stric Bobo je jako dobar. Stalno priča viceve i puno putuje. Zna puno jezika koje ga nikada nisam čula pričati. Kada je teta Neti sama, a stric Bobo na putu, često spavam u njihovoj kući i tako zamišljam da i ja imam duple roditelje. Ono što najviše volim je kada me teta iznenadi čokoladom, a najgore mi je kada me sili pojesti juhu od kokoši koju mrzim više od ičega. Onda bih odmah pobjegla kući, a ne mogu, jer je teta Neti stroga, ali dobra u duši. I kada me najviše izgrdi kaže da je sve to za moje dobro.

Naše vrijeme ima puno puno dana pa ću od danas na svaku stranicu napisati datum da se zna što se kada dogodilo. A kada se dogodi nešto zanimljivo, možda i zalijepim neku sličicu da ova bilježnica ne bude tako mrtvo dosadna – crna i bijela.

23. ožujka

Eto, sada sam opet kod kuće. Cijeli sam vikend opet provela kod tete Neti. Isplatilo se za moj džep! Dala mi je novaca za cijeli tjedan, tako da sada sveukupno imam 50 kuna – 20 kuna od školjaka plus 30 kuna koje mi je platila kada sam pojela juhu od kokoši. Kada mi roditelji ne budu dali za sladoled, imam ću svoje novce, a jednoga dana kada sakupim puno novaca, neću ih ni pitati do kada mogu ostati vani, već ću izaći i sve sama potrošiti.

U nedjelju smo prošetale Rivom. Tamo smo susrele tetu Natašu koja, za razliku od tete Neti, ima crnu kosu. I ona voli jesti čokoladu, ali teta Neti ne poklanja joj čokolade kao meni. Najdraže mi je kada me moja tetka Nataša češka. To radi tako da dugim noktima prelazi po dlanu, po onim tankim crtama života, zdravlja i sreće. Katkad mi pokretima kažiprsta i noktom u linijama radi slova na dlanu, a ja pogađam riječi pa joj tako čitam misli.

E da, još nešto! Kod tete Neti naučila sam kako uvijati kosu. Moja mama obično uvija kosu viklerima u zamagljenoj kupaonici nakon tuširanja i to traje satima, ali teta Neti pokazala mi je još jedan sjajni trik. Kako je samo otkačena ta moja teta Neti! Kao... kao... baš nešto ludo i otkačeno... nemam pojma što sad točno, ali eto, možda... možda kao taj njen otkačeni plavi češalj sa zvjezdicama kojim tapira svoju crvenu kosu.

Dakle, uzmete pramen kose i presavijete ga na samome vrhu. Tako presavijate pramenove u klupko oko dovoljno duge trakice sve dok ne dođete do tjemena i tu ga vješto pričvrstite trakicom. Kad prespavate noć i sutra odvežete pramenove imat ćete kovrčavu kosu kao i ja. Malo je naporno, ako imate dugu kosu. A pogotovo ako imate kratke šiške. Njih je dovoljno presaviti jedanput. Pazite da pramenove uvijate uvijek prema unutra! Nikako prema vani, jer je to neki skroz drugi friz koji je bio u modi kada je moja mama bila mlada. Danas se to ne nosi.

24. ožujka

Danas se opet dogodilo nešto strašno. Sinoć nisam uvila cijelu kosu jer mi mama nije imala vremena pomoći pa sam na kraju uvila samo šiške. Svako se jutro dižem oko sedam i pol jer mi škola počinje u osam, ali kako sam se danas kasno digla, nisam se stigla ni umiti ni pogledati u ogledalo. Čim sam stigla u školu svi su mi se smijali. Kada sam otišla do školskog WC-a i sama sam se uplašila. Šiške su se zapetljale oko trakica i tako su stršile nespreno na mom čelu kao polupani propeleri helikoptera. Koja sramota! Ani se ta ideja jako svidjela pa je moj izum prozvala «kinkin». Ja sam joj odgovorila da me ne proziva nikako jer ću joj oprati usta sapunom. To se zapravo kaže onima koji puno lažu. Ne znam je li me Ana shvatila. Ma briga me. Kada je htjela otići i okrenuti mi leđa, preko majice sam joj na leđima nacrtala liniju koja označava moje misli. Ona nije opet ništa shvatila. Ne uspijeva pročitati tuđe misli kao ja. Nevidljivi crtež na majici bio je čudan, a meni je značio – kokoško! Samo nisu bila ta slova.

Pjesmicu me na svu sreću nije pitala.

25. ožujka

Izgleda da je moj «kinkin» postao pravi hit! Pola je razreda danas u školu došlo sa «kinkinom» na vrhu glave. I to je neka originalnost – okreneš leđa, a već ti ukradu ideju!

26. ožujka

Danas mi je Ana rekla da ne želi ići u školu. Ja sam joj odgovorila da je knjiga najbolji čovjekov prijatelj i da treba učiti za svoje dobro. To sam joj rekla

samo da prestane izmišljati priče. Nisam je uvjerala pa je donijela skrivećki iz kuhinje četiri krumpira i nož.

- Misliš da ću uspjeti naučiti za sutra? – upita me.
- Ne znam. No, svejedno moraš sutra u školu. Naučila ili ne.
- A ako te ja naučim kako se razboljeti kada ne želiš ići u školu?

Ogulila je sva četiri krumpira nad nedovršenim zadacima iz matematike i nožem ih nasjeckala na komadiće. Cijelu je bilježnicu zamrljala. Ali to je nebitno. Jedna od starijih sestara, od svih sedmero koliko ih ima od dvije mame, ispričala joj je da se može razboljeti ako pojede sirovi krumpir.

- Iste sekunde dobit ćemo temperaturu – rekla je.

Od četiri krumpira uspjela je pojesti samo dva, a i mene je nagovorila progutati jednog, tako da me sada boli stomak. Nisam znala da će me ovako boljeti. Ipak nije lagala kada je rekla da ćemo se razboljeti.

26. ožujka

Već dva dana nisam išla u školu, jer po cijeli dan povraćam, boli me stomak i vrti mi se u glavi kao da sam na toboganu. Iz istoga razloga nisam uspjela ništa zapisati.

Kada sam bolesna svi su dobri prema meni. Ako slučajno nešto krivo i napravim, ni slučajno me ne stave u kaznu. Jer to bi stvarno bio zločin – staviti bolesno dijete sa temperaturom u kaznu! Nose mi čajeve, dopuštaju mi gledati televiziju po cijele dane i ne sile me pisati domaće radove, iako mi Ana svakoga

dana poslije škole dolazi ispričati što je tako pametno naučila u klupi. Čim kažem – Majko, boli me! – mama me počinje češkati po glavi .

A najviše volim biti bolesna jer mi mama dozvoljava spavati između nje i tate u velikom krevetu. Tada mi stavi ruke na truh da ga ugrije i tako zaspimo. Ali kada se probudim, obično ne budu u krevetu. Osim ako nije nedjelja.

Kada sam bolesna volim crtati. Ta ljubav obično traje malo više od pola sata, jer me volja brzo prođe. Ne znam dobro crtati pa se brzo iznerviram i zgužvam papir. A kada uspijem nešto lijepo nacrtati, svi me nahvale da imam talenta i da sam ja neko, je li, lijepo čudo. Mama me je upitala želim li se upisati na neku izvanškolsku aktivnost, jer je vidjela da imam puno energije i talenta. Rekla sam joj da želim ići na plivanje, ali odgovorila mi je da plivačice imaju mišićava leđa, a žene s mišićavim leđima nisu lijepe. Tada sam joj rekla da želim postati balerina, a ona je i na to odgovorila da ću imati mišićave noge. Za ženu nije lijepo imati mišićavo tijelo. Tata me je uporno želio upisati na tenis i tako smo se složili da je tenis najidealniji za mene. Samo zato što su teniski tereni na Firulama najbliži mojoj kući. Puno bliži od bazena i baletne škole.

Ma baš me zanima koji su ti lijepi mišići koji narastu od igranja tenisa!

28. ožujka

Ana je, znači, opet ispala prava lažljivica! Iako znam da je pojela par sirovih krumpira i da nije išla u školu jer ju je bolio stomak, ispričala je cijelom razredu kako je otišla u Zagreb na rođendan svoga rođaka koji je upravo izašao iz zatvora. Kada je to čula učiteljica, koja se nalazila iza njenih leđa, u istom je trenutku rekla:

- Dosta je bilo Ana, u ponedjeljak dođi s roditeljima u školu. Ovo je već prešlo svaku mjeru. Ako te ne zaustavimo, loše će završiti.

Nadam se da će bar netko zaustaviti Anu u njenim lažima. Ja ionako ne vjerujem više nikome, nego samo svojim vlastitim mislima. Tako je najbolje. Nitko te ne može nasamariti pričama o ovome ili onome. Ona sigurno puno laže jer ne može dobiti istovremeno batine i od mame i od tate. Živi s mamom na Toću, dok joj tata živi na Pujankama. Kada bih ja tako lagala dobila bih batine prvo od mame pa od tate. Duple! Nije da mi se sviđaju batine, ali opet, kada znate što su duple batine promislite čak dva puta što ćete reći.

1. travnja

APRILILILI...!!!!!!!

Danas je dan kada se smiju reći laži i kada se smije nasamariti ljude. Svi, osim Ane, jer je ona pod kaznom. Ako još jednom reče ijednu laž, rekli su joj da će joj zatvoriti usta flasterom. Zato smo je prozvali *Aprilija*.

2. travnja

Iako imam samo osam godina, već znam što je nepravda. Pokvareni susjed to je sve namjerno napravio. Jučer, zajedno s Anom pronašla sam mačića. Azriel je u dvoru bio svega dva dana.

- Ja se za mačku neću brinuti. Dok je ti hraniš, tvoja je. Samo nemoj slučajno da vidim išporkane lancune od njenih šapa! – govori moj susjed.

Azriel je moja žuta mačka koju sam pronašla kako mijauče na gumi, ispod auta. Žuta, na pruge i jako divlja.

Ne želim plakati. Najgore je zaplakati, jer odrasli uvijek imaju pravo, a plakanjem pokazuješ da si slab i dozvoljavaš da se oni prave važnima i da im se smije brk. Treba biti jak, jer tko zna što te još čeka u životu. Bila sam jako bijesna. To nije onaj osjećaj kada ste ljuti na svoje roditelje. Roditelje morate u isto vrijeme mrziti i voljeti pa, iako se svađate, poslije se grlite. Susjed je bio zao i najradije bih da mu se nešto loše dogodi tako da i on osjeti nepravdu.

Sve se odrasle osobe katkada žele igrati policajca. «Nemoj ovo...», «Napravi ono...», «Ma začepi više...», «Progovori mi već jednom...», a najdraža riječ im je: *sutra*. «Sutra, sutra...» pa nikad. Pogotovo oni koji nemaju vlastitu djecu, kao susjed. Ako sam ja htjela pomoći malome mačku Azrielu da naraste u velikog i dobrog mačka, lijepog stasa i hitrog, zašto je ostavio vrata dvora širom otvorena i sada Azriel luta ulicama sam?

Kada se osjeti nepravda brzo zamrzite ljude i nadate se da će se i njima uskoro nešto loše dogoditi kako bi i oni patili. Znam da je sve to napravio samo zato što sam mlađa i slabija. Platilo bi on da imam starijeg brata. Držala bih sto mačića u dvoru, točno ispred prozora i odmah pokraj njegovih plahti. Pa neka zna i pati!

5. travnja

Sve ove dane razmišljala sam kako se osvetiti susjedu, ali nisam ništa pametno smislila. Mami sam ispričala što se dogodilo i ona je odgovorila da trebam poštovati starije i da i njoj mačke idu na živce.

Razmišljala sam i razmišljala pa sam se dosjetila super ideje koju ću samo vama reći: kako nitko u mojoj kući ne želi životinju, ja sam odlučila skupljati leteće mrave.

Proljeće je i leteći mravi dolaze navečer na svijeće. Ja ih zarobljujem i stavljam u kutije od šibica. Samo u ponedjeljak skupila sam ih sedam, jučer još sedam (znači sveukupno četrnaest) i danas ih namjeravam skupiti bar deset. Već sam ispraznila četiri kutije šibica u koje sam ubacila malo suhoga kruha da slučajno ne umru od gladi. To su najmirniji kućni ljubimci na svijetu i, što je najvažnije, za njih nitko ne treba znati. Kada narastu pustit ću ih na slobodu, jer bi svakome bilo tijesno i ljeti vruće u kutiji šibica. Držat ću ih samo par dana. Onako, za igru, obećavam! A možda im, kada ih oslobodim, bude nedostajao dom pa se svaku noć budu vraćali.

6. travnja

Sinoć sam imala problem s davanjem vode letećim mravima. Sve su posudice za vodu u kući prevelike za jednu kutiju šibica. Pokušala sam kapaljkom ubaciti par kapljica u kutiju, ali skoro mi se jedan mrav udavio. Jedan je leteći mrav previše narastao, tako da već gura sitne noge o kutiju, pa se bojim da ću ga uskoro morati pustiti na slobodu.

Napokon se mogu oko nečega zabaviti kasno navečer, jer nakon crtića poslije dnevnika nema ničega pametnog na televiziji i ja se obično dosađujem. Sa svojim kućnim ljubimcima provodim svaku večer. Neke oslobađam, druge zarobljujem. Dajem im imena, ali oni nisu toliko pametni kao moj mačak Azriel.

Bar se mogu s nečim zabaviti dok ne odem u krevet.

Htjela sam popiti čašu Cedevite oko ponoći, ali mi je mama rekla da neću moći zaspati. Tko je još čuo da se ne spava od Cedevite?

8. travnja

Cijelu noć nisam oka sklopila jer sam razmišljala o nečemu neobičnom. Zašto jedan leteći mrav, najveći od svih, nema krila?

Na trenutak sam pomislila da je bolestan ili da je zakrčljao u kutiji šibica. Nisam si mogla pomoći, a da ne pomislim da sam ja svemu kriva i da sam jako loša osoba. Kako sam mogla tako izmučiti jadnog mrava?

Izgleda da sam se sinoć od muke prevrtala u krevetu dok sam spavala, jer sam ujutro pokraj kreveta pronašla barikade koje moja majka postavlja kad ju je strah da ne padnem s kreveta. Oko mog kreveta postavi fotelje, a ispod madraca na kojemu spavam jastuke kao podmetače, s čime dobiva visok rub kreveta. Preko svega toga sigurno neću pasti, ali ću se oznojiti, a onda opet neću moći spavati od puste vrućine. Bolje pasti nego se oznojiti od vrućine jer to je ipak najgore.

10. travnja

Izgleda da se dogodilo nešto strašno. Danas je bio sprovod ispred naše kuće. Kada sam vidjela ljude u crnim odijelima prvo što sam pomislila je kako se nešto dogodilo susjedu. Nisam mogla podnijeti to što sam mu prije nekoliko dana zaželjela da mu se dogodi nešto loše. Već sam pomislila kako će me ispitivati policija o njegovoj smrti. A ja, kako ne bih mogla trpjeti istinu u sebi, – tu snažnu istinu poput neke velike ugrijane lopte, morala bih im sve reći – kako sam mu zaista zaželjela loše i kako sam mu željela nepravdu i kako je nestao Azriel i kako sam ubila krila letećem mravu i napravila ga invalidom. Mama i tata bi pobjesnjeli da se tako što dogodi. Ali, na svu sreću, ipak nije umro taj susjed nego jedna dugo bolesna starica.

Sigurno je strašno izgubiti osobu koju voliš, jer je puno ljudi plakalo. Ja nikada do sada nisam doživjela sprovod, ali da moji roditelji umru, plakala bih do svoje smrti.

Dogodilo se i to da mi je moja mama rekla da će me sljedeći tjedan upisati u glazbenu školu. Već je to htjela napraviti na početku školske godine, ali se nismo nikako mogli odlučiti. Ili tenis ili klavir. A da nitko nije ni spomenuo ono što najviše volim, plivanje i balet. Pa to je strašno, kako oni mene ne razumiju!

11. travnja

Ana mi je danas otvorila oči kada sam joj pokazala dragocjene leteće mrave.

- Ali , ovo nije leteći mrav – reče.
- Nego što?
- Pa to je komarac! – usklikne.

Nitko nikada za kućnog ljubimca nije imao komarca. Istina, komarci ne jedu mrvicu staroga kruha, već se hrane našom krvlju, pa je sigurno zato ovakav mršavko. Zaključim da sigurno već danima nije ništa crveno popio, ali opet, ne smijem ga pustiti na slobodu jer ću sigurno ja biti prva koju će ubosti. Nije mi žao sebe, jer me komarac sto puta ubo, ali ipak pomisao da mi siše krv nije uopće ugodna.

Najgori je pčelinji ugriz, a one toliko dosadno zuje da ih i nije mrsko ubiti. Ali «koknuti» komarca zaista mi je žao. Oni su tako tihi, krhki i toliko mršavi da su nevidljivi. Pčela je zujna, a kada te ubode toliko boli da moraš plakati. Sjećam se jedne zgode u Podgori. Stric Bobo nije vidio pčelu na grožđu i kada je pojeo taj grozd ova ga je tako ubola za jezik da je morao hitno u

bolnicu u Makarsku i nije mogao govoriti deset dana. Jezik mu je bio plav i kvrgav kao da na njemu raste grožđe, ali mu je zato lice bilo tužno, a oči crvene. Obojale su ga pčele! Za se iskidati od smijeha!

Za razliku od Bobe, moja teta Neti može čak pčelu uhvatiti jednom rukom u letu, a da je ona ne ubode. Zbog toga, sve moje prijateljice pričaju da imam «najjaču tetu na svijetu». I njoj je drago kada to uspije, jer se u tom trenutku osjeti važnija od mene i svi joj se dive. I ja isto. A najviše joj se divim što još uvijek može skočiti salto. E, to je onda «najjača teta Neti». Mislim da ću i ja biti tako hrabra kad narastem.

- A ti, teta Neti, koliko imaš godina?
- 38!
- Kako je to moguće?
- Pa lipo. Računicom!
- Rodila se prvo teta Nataša , pa ti, pa moj tata... a moj tata ima 38.
- Što ti znaš koliko ima netko godina! Kad te netko pita ti reci da imam toliko, a računicu radi sama posli doma!

Najveća je nepravda kada vas uče govoriti uvijek istinu, a ja dobro znam da i odrasli lažu, a ne samo Ana.

12. travnja

Jadan komarac! Sinoć sam ga ipak pustila iz kutije šibica na slobodu i cijeli sam ga dan tražila gdje se sakrio. Nažalost, sve je krenulo naopako i nikako da prežalim što sam ga pustila. Na zidu mamine sobe, poviše noćnog stolića, sada se nalazi crvena mrlja koja, ja znam!, i to dobro!, da prije nije postojala! A da bi ovaj svijet bio još gori, okrivili su mene da sam zid išarala

crvenim bojicama! Znam, ovoga sam puta zaista ubojica. Mislim da nema gore stvari od toga, jer nitko ne bi želio kćer od osam godina kao kriminalca u vlastitoj ulici, a kamoli u istoj kući.

15. travnja

Danas sam bila s mamom u zgradi koja je mirisala na stari namještaj i koja je izgledala kao jedna neobična škola za djevojčice. Na mamin ponos natjerali su me da pjevam. Prvo sam pjevala *Berem, berem grožđe* a kada su mi rekli da je ta pjesma vrlo jednostavna, pjevala sam im *Kiša pada, trava raste, gora zelena* i tada su bili zadovoljni. Izgleda da ću trebati ići u tu školu sve do ljeta. Znači li to da će mi kupiti taj veliki instrument? Inače neću moći vježbati pjevati.

17. travnja

Zapravo, to nikako nije bila škola pjevanja, već su me upisali na satove klavira. Mama kaže da imam super duge prste za tako nešto, ali ja znam da to govori samo zato da bih je poslušala i zavoljela ga svirati. Sve su to smislili kako bi ukrotili moj «divlji duh i lajav jezik». Istina je da roditelji žele da radimo sve ono što bi oni željeli kada bi se usudili. Kada im to kažem oni brzo odgovore da sada nemaju vremena za igru, a da se djeca moraju igrati dok su mala i da će to tako biti, jer mame i tate uvijek znaju što je najbolje za njihovu djecu.

Koga briga što ja već znam što je za mene najbolje? Koga briga ako ja želim biti plivačica ili balerina? Nikoga na svijetu!

Ja ću svojoj djeci sigurno dati raditi što god žele. Glupo je misliti da djeca moraju toliko skakati, plivati, svirati, raditi sve ono što zapravo odrasli ne mogu,

a onda se oni prave da su pametni pa nas upišu tamo gdje oni žele, a ne tamo gdje je nama mjesto. Baš besmisleno!

Strašno ! Ne prave no ! Grozno!

I nije ni malo smiješno!

20. travnja

Ma danas mi je bilo skroooooz dosadno. Na trenutak sam pomislila da sam piroman, jer sam od puste dosade popalila iz čista mira sve one šibice koje sam izvadila iz kutija da bi mravima napravila topli dom. Zapalila sam ih oko pedeset, a ni to me nije smirilo. Sve mi je dosadno i jedva čekam kada ćemo na ljetovanje u Podgoru. Tamo po cijele dane šećem bosa po mulu ili skačem s prijateljima po plaži.

U Podgori mi je super jer dođe puno prijatelja iz Splita i iz Zagreba. Cijeli se dan igram s njima, a kada se netko igra znači da nešto uči o životu. Ne stoji se po cijele dane u kući i umire od dosade, kao zimi.

Pred par dana Ana mi je pokazala svoj dnevnik, ali ja joj ni slučajno neću pokazati svoj, jer bi vidjela sve laži koje sam pisala pa se ne bi više željela družiti sa mnom. Nešto mi samo nije bilo jasno. Zašto je na svakoj drugoj stranici spominjala Romea koji još ne dolazi? Tko je taj Romeo?

25. travnja

Danas su se dogodile dvije strašne stvari, a kada se dogodi nešto tako strašno i uzbudljivo treba sve zapisati u bilježnicu da se možete sjećati dobrih trenutaka kada vam bude dosadno. Prva je stvar da su me otkrili da sam palila šibice i stavili me u kaznu.

- Cilu ćeš kuću zapalit jednog dana, – reče moja baka – a onda ćemo svi u zrak odletit.
- A što da radi netko kada se dosađuje? – pitam.
- U tvojim godinama? Zabavi se nečim! Izmisli igru!

Lako je baki reći da se zabavim. Ona po cijele dane kuha i nešto radi, a kada se ja približim kuhalu sa šibicama u ruci poviču na mene kao da je već izbio požar.

Nema druge, već osmisliti igru. Smislila sam igru skrivača. Skroz jednostavnu. Ja se sakrijem u ormar, a moji me roditelji traže. Tako se znalo dogoditi da sam čučala satima, kao u velikoj kutiji od šibica, pokraj košarice u ormaru gdje stoji mamino čisto rublje. Još bih se i više naljutila ako ne bi ni krenuli u potragu za mnom. Prvo je sakrivanje prošlo najbolje. Nisu me našli dva sata i već su me brižno tražili po stubištu zgrade, pa su zvali pet puta s prozora. Skroz mi je bilo žao vidjeti staru baku i mamu kako su se uspaničile, ali nisam htjela izići iz ormara. Više nije bilo dosadno i ova igra mi je postala uzbudljivija od paljenja šibica. Još je postalo opasnije kada sam čula mamu kako priča:

- A platit ćeš ti meni kada te nađem!

Kada sam to čula nije bilo sumnje da ne želim izaći iz ormara, jer bih još dobila i batine. Ipak nisam htjela pretjerati sa igrom jer bi moja mama vjerojatno nakon nekog vremena postala tužna i počela plakati. A najgore je vidjeti mamu kako plače. Jednom sam je vidjela kako plače i počela sam plakati zajedno s njom. Tatu je to tada još više razbjesnilo.

U ormaru je bilo crno i mračno. Ništa se nije vidjelo. Tada promislim da se tako osjeća netko kada je sam, a još i gore, tako se osjeća netko kada umre. Odmah sam se sjetila sprovoda naše susjede i brzo izletjela van. A... jesam dobila po guzici! Tu sam istu večer pokušala zaigrati igru još dva puta, ali oba su me puta našli u košari. Ha! Ali zato nisu saznali da je to moje skriveno skrovište za moju bilježnicu i čokolade!

29. travnja

Trebala sam danas osmisliti još jednu igru jer je nestalo struje pa nije bilo crtića, a niti sam mogla pisati domaći rad. Ono što sam saznala iz te igre nikako nije bilo zabavno. Toliko tužna nisam bila ni kada su mi u školi poderali najdražu haljinu iz Pariza, ni kada su mi obećali kupiti za rođendan tortu na tri kata.

Više nisam mogla igrati igru ormara jer mami izgazim svu odjeću. Zamislila sam što bi bilo kada ja jednoga dana ne bih pronašla svoje roditelje, kada bi se oni, naprimjer, meni sakrili u ormar. Mislim da bih se najviše rastužila da ne nađem tatu, jer mama je po cijele dane kući sa mnom, a tata je po cijele dane vani. Tako mi uvijek više nedostaje tata nego mama. Tata uvijek priča o meni kao o «nekom ditetu» i kao da ništa ne razumijem, a sve mi je jasno. Tako sam se igrala i zamislila da su oboje mrtvi. Mrtvi-mrtvi. Da ih nema, da više ne postoje. Poput starice preko puta. Kada bih zamislila mamu mrtvu ne bih osjetila tugu, a kada bi zamislila da je moj tata mrtav, istoga bih trena počela plakati i ne bih mogla stati. Zašto plačem kada mi umre tata, a kada umre mama ne plačem? Mamu ne volim? Tada sam se rastužila još i više, jer za ljubav je potrebno dvoje – i mama i tata. Kad tate nema navečer i mama je tužna.

Bilo mi je jasno da se može još više i snažnije plakati kada sam istu igru ponovila još dva puta uz glazbu. Plakala sam i plakala sama u sobi i svašta sebi

naglas napričala. Toliko sam se uživjela u taj svoj grčevit govor njima, kojih više kao nema, da sam grčila šake i radila neobične grimase, kao da mi je neki kotačić u toj mojoj ludoj tintari izgorio.

Tako je to meni zaista izgledalo i tako se javljao sve duži i jači plač, sve dok sve to nije odjednom izgubilo smisao.

Kad se sluša glazba srce se uzbudi i počne jače tući. Pa ako smo tužni, uz glazbu se najbolje plače, a kada se toliko dugo plače, najbolje se spava. Ako je glazba jako lijepa tada i moja istina u srcu bude još i više sa mnom. Mama kaže da je to dječji bunt, ali ja mislim, iskreno, da ni ona baš ne razumije sve.

Od svega najbolje je kada bih prestala plakati i kada bih ih vidjela žive, a ne mrtve, još bih ih više zavoljela. Tako me danas mama pronašla kako ležim na krevetu uplakanih očiju. S glavom u jastuku vrištala sam plačući i izgovarajući izmišljen tekst. Rekla mi je da ona nikada nije igrala tu igru i da ljudi plaču i maštaju uz glazbu samo u kazalištu. Rekla mi je da ni slučajno ne smijem postati takva glumica.

2. svibanj

Danas je u kući opet izbio skandal. Mama me je željela silom obući u hulahupke i suknjicu. Joj, nikako ne podnosim da me ta glupa tkanina od hulahupki svrbi, jer kada me zasvrbi dno pete u cipelama i ne mogu se počesati, najgore mi je.

Ono što mi je još gore od toga u životu je jesti blitvu, a onda nositi košuljice s izvezenim cvijećem na ovratniku. To cvijeće veze moja mama pa je njoj posebno važno da ja nosim njezinih ruku djelo, a još joj je draže kada me u tim košuljicama vidi za klavirom. Malo sam plakala, ali ne zbog cvjetnog

ovratnika, već što sam se sjetila jučerašnjeg dana i smrti pa sam jedva čekala da me mama opet utješi.

Cijeli ovaj skandal izbio je par minuta prije prvog sata klavira. Na prvome je satu bilo zanimljivo. Gospođa S. razgovarala je s mojom mamom o tome kako sigurno neću moći svirati klavir i igrati tenis istodobno, jer trebam imati prste lagane poput perja. To su sigurno opet neki drugi mišići u pitanju.

Malo sam nervozna jer sva djeca u školi sviraju još od rujna i već se pripremaju za ispit, a ja neću moći svirati toliko dobro kao oni. Istinu na sunce, ni ja ne volim biti druga, a ni treća na školskim natjecanjima.

Pomisao na ispit je u početku bila strašna. Ali kada sam zasvirala par tonova zvuk klavira učinio mi se toliko lijep i trajan da sam poželjela živjeti toliko dugo, sve dok ga ne naučim svirati. A jednoga dana kada budem naučila svirati klavir, svirat ću toliko lijepo da će svi poželjeti da nikada ne umrem. Postat ću slavna pijanistica, živjeti dugo u toj slavi i nikada neću umrijeti.

Ovo me skroz utješilo i jedva čekam drugi sat klavira.

4. svibanj

Sada mislim da je sve ono što mi se dogodilo skroz glupo i da sigurno neću tako lako umrijeti s osam godina. Kada sam sve to objasnila svojoj baki naljutila se na mene i rekla mi je da ništa ne razumijem. Govorila je o tome da je njen muž bio najbolji muž na svijetu i da ni nje jednog dana neće biti. Onda se rastužila i opet za sve mene okrivila. Rekla mi je da uvijek mislim o glupostima. Uvijek ja moram ispasti krivac za sve! Ali baš uvijek!

Ja ne mislim sada o tome. Mislim samo kako ću postati slavna pijanistica i kako će me cijeli svijet voljeti i kako će me darivati, kako ću se voziti u limuzinama i kako će se Ana voziti sa mnom. Budući da je ona moja najbolja

prijateljica, predložila sam joj da vozi limuzinu, a ona je samo odgovorila da će i ona jednoga dana svirati i postati slavna. To je mene strašno naljutilo jer sam ja buduća zvijezda koju će cijeli svijet voljeti, a najbolje je da tako i ostane i da svijet voli samo mene, a ne nju.

Uostalom, nitko nije vidio da klavir ima toliko tipki i stolica da na njemu mogu svirati dvije djevojčice. Ana je na to odgovorila da će ona svirati gitaru.

- Aj, da baš vidim koliko znaš! – odgovorila sam joj i upalila radio.

Raspustila je kosu, prislonila praznu bocu vode na trbuh i svirala gitaru, a ja sam podignula stolnjak sa stola i svirala klavir sve dok glazba s radija nije izazvala snažan osjećaj u mom srcu. Ubrzo, vratio mi se osjećaj kao da mi ta, tako lijepa glazba, ulazi kroz uho u tijelo, u tog divljeg tigra koji me želi istjerati zajedno s istinom izvan kože, negdje gdje ne postoje granice, gdje ću zauvijek nestati ili u najboljem slučaju gdje mogu mutikašit u miru.

Da se bar mogu riješiti tog osjećaja u srcu!

Glazba na radiju bila je toliko glasna, a mi smo počele tako skakati svirajući gitaru da je došla baka iz susjedne sobe.

- Ma jeste li vi popile vino s vodom umisto soka, a?

Pitam se je li Ana osjetila u duši isto što i ja kada je svirala. To, nešto...

Na kraju, odlučila sam joj ipak dopustiti da svira u mome bendu, a i da sa mnom dijeli slavu, jer će ubuduće naći drugu najbolju prijateljicu i ja ću ostati sama. To ne bi bilo dobro. Mama kaže da je u životu uvijek bolje biti u zajednici, jer može uvijek nešto krenuti naopako i onda je tužno biti sam. Ja bih

bez Ane sigurno umrla od dosade, a od dosade se misli samo o šibicama i letećim mravima. S Anom mogu smišljati vječnu slavu.

6. svibanj

Danas je u školi bilo super! Učiteljicu smo malo razljutili, ali smo se skroz zabavili. Ivan je kupio balone na napuhavanje i umjesto zraka punili smo ih vodom. U školi se nismo smjeli igrati, ali kada smo izašli na veliki odmor toliko smo se smočili vodenim balonima da su me smjesta iz škole poslali kući. Kući sam, naravno, dobila tolike batine da me guza još uvijek boli. Mama treba doći na primanje sljedeću srijedu i sigurno će joj tada učiteljica reći da pišem duple suglasnike kada pišem sastave i da pišem riječi «na slogove». Nitko ne razumije da je to super zabavno, iako je kao pogrešno, a zabava je uvijek bolja od pravila.

P.S. Ni moj Romeo još uvijek ne dolazi...

8. svibnja

Danas je bilo opet dosadno, ali se nisam skrivala u ormar, niti sam palila šibice.

Mama mi je predložila da bih za promjenu mogla pročitati koju knjigu i naučiti nešto o sebi i životu. Tako sam u ova dva dana pročitala *Strah u ulici lipa* i čak sam dva puta pročitala *Lažeš Melita*, ali kada sam je pročitala drugi put, nije bila toliko zabavna i postala mi je i ona dosadna.

Nikada mi do sada nije bilo toliko vruće. Jedva čekam ići u Podgoru.

Učiteljica klavira strašno me nervira kad mi pjeva kod uha dok sviram. Odustala sam misliti da ću postati pijanistica, ali i ne da ću postati slavna. Mama kaže kako novac iskvari ljude i onda oni počnu piti i igrati na karte. Rekla mi je da to nije dobro za mene, već je bolje da postanem doktor. Ako postanem doktor, doktori nikada nisu bogati toliko da pomažu novcem i nikada nisu slavni. Nikada ne izađu u novinama ili na radiju, iako se bore protiv smrti. Kada netko pjeva i svira odmah se zna, a onda jednom, kada si slavan, možeš raditi dobra djela i onda te svi vole i hvale. A da, ako budem imala novaca, platit ću jednog doktora siromašnoj djeci, jer to obećavaju svi slavni.

12. svibnja

Dogodilo se opet nešto strašno i toliko se sramim da jedva mogu napisati u bilježnicu, jer će sigurno svi misliti da sam se i ja zaljubila u njega. Ni mama ni tata ne smiju znati za to, jer će me sigurno udaviti time tko su njegovi roditelji i što rade.

Tomislav me već danima prati kao priljepak. Nekoliko sam mu puta izbeljila jezik da zna da ga ne volim, ali nije ništa shvatio. Stalno me skrivečki gleda, ide u WC kad i ja, čeka me poslije škole, a ostali ga dječaci stalno žele namjerno gurnuti na mene kada sam u blizini. Ne podnosim ga. Kada me netko pogodi u glavu s *Kiki* bombonom uvijek bude on u blizini. Iako živi u Viškoj ulici, spusti se do moje ulice na svome glupom plavom skejtu i zviždi. Grozan je. Kada smo se tukli vodenim balonima on je bio taj koji me najviše smočio. Bila sam mokra od glave do pete. Čak sam malo i zaplakala od muke što me tlačio, ali mi je cijelo lice već bilo mokro pa se suze nisu vidjele. Jedva čekam da odem u Podgoru, da ga se otarasim i da se zaljubi u drugu, a ne u mene, jer mene ne zanima ta ljubav iz filmova.

15. svibnja

Ja mislim da je ljubav nešto najgroznije.

To je nešto najgore jer te onda svi zezaju, izmišljaju priče o trubama na vašem vjenčanju i o vašoj djeci. A najgore je kada ti to pričaju o nekome koga mrziš najviše u životu, kao ja – onoga Tomislava sa skejtom .

Danas nas je taj prokleti Tomislav opet pratio. Čak do samostana gdje ću svirati klavir, tako da sada zna gdje me može čekati kada nisam s mamom.

- Vidi kako ovaj dječak vozi skejt!
- Da bar padne i slomi zub – odgovorila sam.
- Pa kako to pričaš?
- Tako bi sigurno više privukao pažnju.

Taj glupi Tomislav bio je na skejtu brži od nas pa bi nas prestigao i pretvarao se da kupuje žvake u trafici. Samo kako bih ga ja uočila. Na sekundu bi bio iza nas, katkad pored nas, i sve tako dok se nije potpuno izgubio iz vida. Joj, kako me nervira, kao mušica! Onda se pojavio iznenada, pokušao skočiti sa skejtom s jedne stepenice i pao kao kruška sa stabla. Mama se zatrčala i podigla ga s poda. Poderao je oba koljena i laktove, a kada je ugledao mene potrčao je glavom bez obzira. Od tog trenutka bilo mi je žao Tome, jer nije bio nimalo lijep kad je pao sa skejta. Sigurno je to i znao, a kad ti se netko sviđa i ispadneš ružan, jednostavno nemaš više šansi. Naučit će se pameti i sada me sigurno neće više gledati. Otarasila sam ga se napokon. He he.

Pronašli smo način kako vježbati klavir kada nemamo novaca kupiti ga. Odmah do glazbene škole nalazi se jedan samostan u kojem časne sestre imaju nekoliko klavira na kojima nitko ne svira.

O časnama sam znala samo da vjeruju u tog boga i da su sve isto obučene. Zamišljala sam kako se sigurno zabavljaju kao Ana i ja kada sviramo zajedno. Međutim, nije bilo tako.

Nigdje nije bilo boja, vrt je bio bez mačaka, s jednim stablom u sredini, i sve su se časne sestre zvale isto. Ana, Cecilija, Lucija... Danas je moja mama popričala samo o cijenama i časna Cecilija pokazala nam je smeđe i crne klavire.

Mama mi je objasnila da časne sestre žive same da bi snažnije vjerovale. Kada sam joj ja rekla da ne vjerujem ni u što, rekla mi je da to slučajno ne kažem, jer mi neće dozvoliti svirati klavir. Moja im je mama sigurno rekla da smo ti, je li, vjernici, iako tata kaže da crkva ima više novaca od predsjednika države i da miriše na sušenu travu. Mama kaže da se osušena trava zove tamjan i da se na misi jede božja kostija. Svejedno, ja neću nikada vjerovati ni u što pa ni u boga, jer on kaže da je ljubav dobra, a meni je draža mama od Tomislava.

16. svibnja

Počela sam jako brzo čitati dječje knjige i sada me Anin tata mrzi, jer misli da se ja pravim da sam genije da uspijem pročitati knjigu u jedan dan. Svaki dan oko sedam sati idem do Ane uzeti drugu knjigu. Anin je tata danas bio u posjeti i jednostavno mi nije mogao vjerovati da sam je uspjela pročitati. Tlačio me da mu moram ispričati cijeli sadržaj knjige.

- Mala misli da je toliki genije da uspije pročitati knjigu u jedan dan.
- Pa, kada sam bolesna još brže čitam.
- A je li? A koliko je to brzo?
- Tri sata.
- Znaš, Slavko, vrijeme sporije prolazi kada si mlad – obrani me Anina mama.
- A je li? A ja mislim, mala, da ti to sve izmišljaš!

- Sve što kažem je istina – kažem uvjereni jer sam sigurna da su se već toliko naviknuli na Anine laži da sada nikom živom više ne vjeruju.
- Ma nemoj. Hoćeš reći da nikada nisi lagala?
- Eto, to je prava istina.
- Vidiš Ana, tvoja prijateljica ne laže, kao ni ti – pa mi namigne.

Mislim da je barba Slavko to rekao kako bi Ana naučila nešto od mene, ali ja svejedno znam da Ana nikako ne može imati bolje ocjene.

19. svibnja

Jučer je bio drugi dan glazbene škole i prvi dan da sam vježbala klavir kod časne Cecilije.

Zamračene prostorije malo su strašne i tamne, s puno slika i privjesaka ljudi s prekriženim nogama i ispruženih ruku, ali mi je mama opet objasnila da tako mora biti. Mene sve to jako plaši i još mi je gore kada ne mogu ni jednu prepoznati jer su sve isto obučene. Moja me mama kada nisam dobra i kada ne želim jesti tu glupu blitvu počela plašiti da će me kazniti bog ili da će zvati časnu Ceciliju. Ja sam joj odgovorila kako mislim da su sve to gluposti i izmišljotine, na što se ona jako naljutila i rekla da uvijek moram slušati starije, jer oni znaju sve bolje od mene. Ja sam joj odgovorila da možda taj njihov čudnovati bog ne leti po nebu, nego je baš neko malo dijete kao i ja, ha!

23. svibnja

Danas mi je Ana rekla da ona ipak vjeruje u Boga i da se on piše velikim slovom pa sam i ja njoj rekla kako i ja vjerujem u njega samo da to ne bi rekla

drugima, jer moja mama kaže da je svijetu bolje kada se nitko ne odvaja od grupe. Ja ne želim da Ana nađe nove prijatelje pa sam odlučila vjerovati u Boga, iako zapravo ni u što ne vjerujem.

Danas sam zajedno s njom otišla na misu i toliko se osramotila kao nikada u životu. Kada je pop prestao dizati ruke i pjevati narodu, odlučio je počastiti ih tom Božjom kostijom, za koju Ana neobično kaže – hostija, pa smo svi stali u red čekati da nam on stavi u usta ili na ruke malo okruglog kruha. Kad je vidio da nisam zahvalila i da sam krivo prekrížila ruke pitao me je kada sam se pričestila. Ja sam ga upitala da mi prvo objasni što je to, a on me onda istjerao iz te kuće van. Plakala sam na ulazu sve dok mi jedna žena nije rekla da sam primila tajnu svjetla i da će od sada sve biti dobro. A kada sam sve to ispričala mami, nije završilo dobro.

Ja zapravo ne želim ničiju tajnu, a bogami ni da me nekim svjetlom osvijetli, a najmanje želim da me netko tjera van iz svoje kuće, sve da i dijeli nešto besplatno. Osim palačinki od marmelade, jer ova kostija mi se sva zalijepila za nepce. Najgore mi je od svega kada tajne smiju znati samo neki, a drugi ne smiju ništa znati. I kada pričaju skrivečki u društvu kao da su najpametniji, a to ne mora biti uvijek točno.

Ja svoje tajne držim samo za sebe i da me na glavu okrenu ne bih išla pričati drugima o tome kako mi se jednom pojavio glas koji je rekao da sam nešto posebno i da ću napraviti neko dobro djelo za koje će čuti cijeli Split.

Takve tajne, ako se govore drugima, nisu više tajne. I onda? Onda će za to saznati netko drugi i uzet će mi svu slavu.

Danas su me htjeli nagovoriti jesti blitvu, ali sada, kada više ne vjerujem ni u što i ne vjerujem da me itko gleda «odozgo», ni da će me kazniti, nitko me ne može ni na što prisiliti! Ma baš ništa! Ja hoću samo ono što ja hoću i točka. Jasno?

24. svibnja

Eh, baš mi je krivo što ću plakati ako moj tata umre. Dogodilo se to da sada, kada sam odlučila slušati samo sebe i svoje misli, tata misli da sam previše slobodna i divlja pa mu to ide na živce. Tako me danas natjerao prepisivati cijelu jednu dječju knjigu u jednu veliku bilježnicu i nije mi dao da se podignem sa stolice. Nije mu bilo žao ni kada sam proplakala.

Kada moj tata dođe kući ništa ne radi i šepuri se kao kralj. Samo zapovijeda mami i baki. Mene uopće ne razumije, ni ne sluša moju dušu, a misli da ću ja slušati njega. On ne voli kada netko drugi u kući ima nove ideje pa me zato mrzi. A mrze me i mama i baka, jer kažu da sam žensko i da moram biti poslušna kao i one.

A ja baš neću.

Mene nittko neće prissiliti zaborraviti svvoje iddeje.

Jednog ću dana zapamtiti sve što mislim o tome i u jednu knjigu napisati svu istinu koju čuvam u srcu i u glavi. Pa kako ću to brže-bolje napraviti, ići ću mu opet strašno na živce. I to mi je baš gula!

26. svibnja

Danas je bio sunčan dan, topao i zamalo dosadan. Kažem vam, zamalo, jer se ipak nešto dogodilo. Prije nego vam ispričam, uvjeravam vas da je za sve kriv čovjek s kutijama šibica na pazaru.

Danas, oko tri sata, kada sam trebala biti na satu klavira, vidjela sam čovjeka kako prevrće prazne kutije šibica nasred tržnice. Na trenutak sam pomislila da i on hvata leteće mrave, ali nije bilo tako, jer je čovjek primao

novac od stranaca. Starac imao je i jednu lopticu koju je skrivao čas u jednu kutiju šibica, čas u drugu, čas u treću. Jedva sam se provukla kroz tu gužvu u kojoj skoro nitko nije mogao pogoditi gdje se nalazi loptica, osim mene. Kada su vidjeli da sam ja najpametnija svi su me pitali da im kažem istinu o tome gdje se loptica nalazi kako bi zaradili puno novaca. Sve je pokvario vlasnik loptice i kutija šibica kada se toliko razbjesnio da me uhvatio za ruku i zaprijetio mi da više nikada ne zucnem. I njegov prijatelj, koji je uvijek pogađao kao i ja, zamrzio me iz zavisti. Dok me grdio gužva se polako razišla, a iza njegovih leđa stajali su policajci. Toliko je trčao da je srušio tri čovjeka, ali su ga na kraju ipak uspjeli uhvatiti.

U početku su se izvikali na mene i objasnili mi da jedna djevojčica ne smije biti u društvu pljačkaša, ali su me ipak pustili. Kada sam stigla u glazbenu školu moja mi učiteljica nije ništa povjerovala. Današnji je sat bio najlošiji jer su mi se prsti toliko znojili da su sklizali s tipki kao na toboganu. Sve to od uzbuđenja. Kasnije se opet dogodilo isto. Kada sam sve to ispričala svojim roditeljima stavili su me u kaznu i trebala sam stajati u kutu skoro pola sata. Kao kada igrate Monopoli pa kada završite u zatvoru. Vrijeme je prolazilo sporo, a kada sam od muke zaplakala, prozvali su me Reva, jer sam plakala poput magaraca kad reve.

I ja sam njih prozvala, samo neću reci kako.

29. svibnja

Imam super vijest! Budući da sam bila u glazbenoj školi samo mjesec dana moja se mama dogovorila s učiteljicom klavira da ne moram polagati ispit, već ću od sljedeće godine početi sve satove klavira opet iz početka.

Juuuuupi!

Ipak mi je drago što sam, iako kratko, svirala klavir.

A još je ljepša vijest da i škola završava za deset dana pa ćemo onda svi u Podgoru na odmor.

Napokon!

18. lipnja

Danas je bio zadnji dan škole. Moja je baka već spremila sve torbe za put. Sada torbe nestrpljivo čekaju u našem hodniku, a ja znam da ću brzo dočekati to dugo putovanje autom u Podgoru.

Moja mama i tata ostat će u Splitu zbog posla, ali će zato dolaziti svakoga petka i ostajati sve do nedjelje. U Podgori je najbolje kada ostanete sami s bakom, jer se ispred moje kuće nalazi plažica na kojoj se kupaju svi moji prijatelji. Ujutro ronim školjke, obilazim ribarske brodove, tražim odbačene periske, skačem s brodova, igram se sa rodicama restorana s morskom travom, a navečer prodajem izronjene školjke – jeftino, jer ih nitko ne želi kupiti ako su skupe.

Svašta se lijepoga dogodi ljeti, tako da ni sama ne znam da li mi se više sviđa Split ili Podgora. Tako smo jednom oslobodili morsku kornjaču koja se slučajno zapetljala u ribarsku mrežu. Uhvatio ju je neki zločesti ribar sa svojim velikim ribarskim brodom i hvalio se mještanima. Ali, kada je otišao na ručak, jer se više nije mogao hvaliti kornjačom gladan, sva su djeca su potrčala kućama uzeti nožice i s njima su otkinuli sve konope kojima je bila pričvršćena za krmu broda. Kada je to vidio ribar sa svoga balkona brzo je potrčao k nama no naša je kornjača već veselo plutala u moru. Nesreća se dogodila kada se on ipak spustio do svog smrdljivog broda. Mi nismo imali drugoga izlaza nego skočiti sa broda u more tamo gdje je plivala kornjača. I tako smo svi poskakali na glavu u more. Kako smo samo vrištali! Svi smo mislili da će nam na toj dubini, kao na velikom

platnu u kinu, morska kornjača odgristi noge pa će sve završiti u crvenoj boji. Ali sve se završilo dobro i mi smo napravili dobro djelo.

Ani je bilo jako žao što se nećemo vidjeti cijelo ljeto. Ona sa svojim svakoga ljeta ide u Jelsu, a kada se najesen vrati uvijek se svađamo koja je crnja i koja je prodala više školjaka.

20. lipnja

Danas je bio prvi dan u Podgori. Podgora je malo mjesto pokraj Makarske gdje rastu palme sa žutim plodovima. Kada ti plodovi, žižule, otpadnu s palme na zemlju, od njenih tankih i kvrgavih grana pravimo metle. Podgora je duga i lijepa. Prepuna je hotela koji kao da su se slučajno nasukali na obalu. Podgora je najveći hotel u Podgori i tako velika i bijela nalik je na gradonačelnicu mjesta. Sve se u njoj nalazi – kuglana, biljar, fini kolači, dobri glazbenici, plesnjaci. Naša kuća nalazi se u Portu, luci. To vam je skroz smiješno mjesto. Najsmješnije je što tu nitko ne govori *lj* pa se riječi izgovaraju *mijun, pjuvaka, jujačka, divjak i prva jubav* a samo netko kaže *cablo* ili *caklo, unde* ili *unda*. Moje dvije rodice, Danijela i Roberta, prave se važne jer se kupaju u moru i prije no što ja dođem pa su crnje od mene. Uvijek imaju najmodernije igračke koje im donesu Nijemci koji već godinama jedu ribu i piju pivo u gostioni njihovih roditelja. Tako su ove godine dobile – kompjutor. Njihovi roditelji pričaju njemački i češki, a njezin me tata zeza pjesmom «Mala srdela, svu kuću pomela, jaja snijela...». Ja znam da se i on tako pravi važan, jer svi roditelji slične na svoju djecu. Teta Marija, njihova mama, je super. Kad se mi djeca svađamo, ona nas pomiri pa se ja i moje rodice, iako se cijeloga ljeta svađamo, opet volimo.

23. lipnja

Otkada sam u Podgori sama s bakom samo razmišljam o toj groznoj smrti, o tome da me neće više biti. To je sve zbog toga što cijeli dan provedem bez mame i tate. Kada ih pitam o nečemu što ne razumijem, oni mi objasne i tako me utješe, a kada baku pitam nešto o smrti ona se samo ljuti. Govori samo o ratu i kako tada ljudi najviše ginu. Sve me to plaši pa navečer ne uspijem zaspati. Katkad ne uspijem zaspati sve do zore, a samo me ponekad uspavaju njemačke pjesme iz Danijeline i Robertine gostionice.

24. lipnja

Eto ti ga opet! Kako cijeli svijet može krivo protumačiti igru. Cijeli smo se dan igrali s mačićem kojeg smo pronašli ispred kuće. Kada ga je Danijelin tata potjerao, jer je mijaukanjem dosadivao gostima, Danijela, Roberta i ja napravile smo mu dom kraj malog potoka koji utječe u more, kako bi stajao s nama dok navečer prodajemo školjke strancima. Tada se Danijela, koja je starija od Roberte, dosjetila da ga okupamo. Poslale smo Robertu da iz naše kuće donese sapun. Kada smo okupali mačića, zbog naše nepažnje, pao nam je u potok. Ni po koju cijenu ga nismo htjeli ugušiti, kako je to rekla Roberta mojoj baki samo zato što joj nismo dale da ga i ona dira dok ga kupamo. Potok je utjecao u more, kraj stare apoteke, i baš je tamo Danijela skočila u more i spasila ga. Nikako objasniti mojoj baki da nam namjera nije bila ugušiti ga, iako smo sve to ponovili još jedanput, onako iz zabave.

- Tko to radi dva puta, radit će i treći – rekla je.

Ali to ne mora uvijek biti istina. Mi smo se samo malo igrale s njime.

Ipak mi je dopustila navečer prodavati školjke. Ali sada, kada zna da se moje školjke dobro prodaju, htjela je da prodajem i njene suhe smokve. Moja je baka došla «na potok» i donijela mi tri vreće suhих smokava i natpis «1 kg – 5 kuna». Kako ja nisam htjela da mi se sva djeca smiju, svima sam ih lijepo podijelila, jer se ovdje prodaju samo lijepe stvari, a smokvama je mjesto na tržnici. Ne razumijem kako to moja baka ne zna.

Jedna mi je žena zamalo kupila velikog puža od 10 kuna, ali nije imala sitnoga novca. Kada sam joj prislonila puža na uho da čuje šum mora upitala me je:

- Hoće li se to čuti i u Bosni?

Mislim da tko nije rođen na moru ništa ne razumije.

25. lipnja

Ja mislim da sam ja totalni genije.

26. lipnja

Od svih prijateljica u Podgori najdraža mi je Tanja. Zapravo, mislim da mi je ona i jedina prijateljica. Baka mi je objasnila da su mnoga djeca u našem mjestu rođaci, jer je Podgora malo mjesto i sve se zna. Za ručkom mi je baka objasnila da mi je Tanja daleka, daleka rodica, ali sada to neću objašnjavati jer je predugo, a ovaj dnevnik ima još samo par stranica.

Na rođendanu je Danijela zamolila Tanju da joj donese jednu iglicu, konac i komad papira. Na listu papira nacrtala je kružnicu, a zatim je na kružnici napisala velim štampanim slovima abecedu. Kroz iglicu je provukla konac i

držala ga lagano na kažiprstu kao da s njime želi uloviti ribu. Moglo se jasno vidjeti kako iglica lagano svojim vrhom dodiruje papir i okreće se po slovima abecede. Danijela je postavljala pitanja, a iglica se okretala čas na jednu, čas na drugu stranu. Na svako je pitanje duh odgovarao. Danijela je predložila da prizovemo duh našega zajedničkog pradjeda. Duh pradjeda nije ništa pametno rekao, iako se iglica vrtjela kao luda. Počela sam misliti da i Danijela izmišlja priče, kao i Ana, i da sve to nije istina. Sva sreća što je još dan, šest je sati, i što ima još barem četiri sata dok ne padne noć, pa me nije strah tih duhova.

27. lipnja

Jučer sam se toliko bojala mraka da nisam oka sklopila! Prije no što sam otišla spavati u sobu, skupila sam sve jastuke i naslagala ih na sami rub svoga kreveta sa jedne i druge strane. Pokrila sam ih plahtom, kao da imam svoj šator na krevetu, pa ako slučajno duhovi i uđu u moju sobu, ne mogu me vidjeti. Dobro sam se sakrila i, iako je bilo strašno vruće, uspjela zaspati. Prije spavanja zamišljala sam kako mogu izgledati duhovi, vanzemaljci i vragovi ako dođu k meni u posjet. Kada bih zamislila nešto najgore bojala bih se čak i zujanja komarca. Glupo je plašiti se, znam, ali kad si sam u mraku ne može se drukčije. Sva sreća što će brzo petak i što dolaze moji roditelji pa će spavati skupa sa mnom u sobi.

28. lipnja

Danas se dogodila jedna nevjerojatna stvar i mislim da je dobro kada netko napravi lijepe stvari pa ga ljudi vole i hvale.

Kako je cijeli dan padala kiša, nismo mogli ići na kupanje. Cijeli smo dan stajali ispod palme, grickali žute bobice i smišljali horor-priče o strašnim

duhovima. Roberta se dosjetila da možemo osmisliti jednu predstavu za goste u njihovoj gostioni. Prvo smo trebali osmisliti zanimljivu priču koja je razumljiva na svim jezicima, jer neki gosti ne znaju hrvatski. Odlučili smo se zvati Princeza, Princ, Kralj i Kraljica, jer oni postoje u svim državama. Dosta smo se svadale tko će biti tko, jer smo sve htjele biti kraljice, jer je ona najslavnija, a samo je Dalibor htio biti kralj pa smo dali njemu da odluči. Tako sam ja bila Princeza, Danijela Princ, Dalibor Kralj i Tanja Kraljica.

- Ja hoću biti kraljica. – reče Danijela.
- A zašto baš ti? – pitam je.
- Jer sam najveća.
- Ali to nema nikakve veze s visinom.
- Pa tko je vidio nisku kraljicu?
- A gdje si ti uopće vidjela kraljicu? Samo u bajkama i prema tome...
- Dobro, onda jer sam najstarija.
- A tko će biti Dvorska Luda?
- Netko tko ima najviše smisla za humor.
- Onda je to moja sestra. Ona se samo belji drugima po cili dan – doda Danijela a Roberta joj izbelji jezik i pokaže krnjave zube.

Kada smo podijelili uloge uzeli smo karijolu Daliborove bake i to nam je bila pozornica. Tu karijolu Daliborova baka koristi za prijenos teških stvari, jer njih nije nimalo lako nositi sam. Karijola je bila mala pa smo se na nju penjali jedan po jedan, što je dobro, jer ja ne volim slavu dijeliti s nekim.

Kad je Danijela prestala pjevati na engleskom, došao je red na mene da nešto odrecitiram pa sam započela recitaciju pjesme o moru. Ali dogodilo se nešto nevjerojatno – dok sam pjevala o dubini mora prisjetila sam se prvih nota

koje sam odsvirala na klaviru i njihove ljepote. Zamišljeni tonovi klavira pojačali su moju ljubav za njegovim valovima, a riječi koje sam izgovarala bile su jasne, pa još jasnije, glasne, pa onda još glasnije. Karijola je bila sve nestabilnija, a ti zvuci klavira u mojoj glavi dirali su dušu kao onda kada sam s Anom svirala zamišljenu gitaru. Neobičan ushit ispunio je cijelo moje tijelo. Osjetila sam napetost u grlu, ali glas mi nije drhtao. Nisam ni primijetila koliko se ljudi okupilo oko mene. Gostiona je postala pravo kazalište. I odjednom, sjetila sam se što bi bilo da moje mame i tate nema. Da više ne postoje. Da su se izgubili u strašnoj morskoj dubini koje se jako bojim. I tako sam proplakala na karijoli ispred svih. Od ushita i neke čudne stravičnosti. I sve je to bilo nekako snažno poput moje istine koja, znala sam, kad-tad mora iskočiti iz srca i glave!

Kada sam proplakala sjetila sam se koliko me strah duhova i mraka i morskih kornjača i proplakala još jače. Sve je nezgodno završilo. Slava je trajala svega par minuta. Karijola se pomakla i ja sam završila na podu, točno ispred bakinih nogu.

- Vidiš, opet reveš kao magarac! Priberi se! – reče – A ja sam ti lipo rekla da svaka smijuša završi uvijek na plakušu.

Sve je to gostima bilo jako smiješno pa su se smijali i pljeskali, a ja sam stisnutim šakama brisala suze. Osjetila sam da sam skroz drukčija od drugih, osjetila sam se posebno, ali o tom osjećaju nisam danas nikome pričala. Još me boli guza od toga glupog pada.

29. lipnja

Danas je petak i kada su došli moji roditelji sve sam im napokon ispričala, jer nisam mogla sve to dugo zadržati za sebe. Svojoj sam mami uporno objašnjavala da osjećam da sam drukčija od drugih, a ona me uvjeravala da su

sva djeca posebna. Ja ne mislim tako, jer su ljudi neponovljivi. Mislim, pa ne mogu svi raditi iste stvari. Naprimjer, sumnjam da bi netko drugi mogao tako lijepo glumiti kao ja jučer. Mama to govori samo da se ne umislim, jer kad se čovjek umisli ne uspije spoznati sebe, kakav je on zaista. Može se dogoditi da griješi misleći da je najbolji u svemu. Zaista, možda se toliko umislim da sam drukčija i posebnija od drugih pa pretjeram. Moj mi je tata dao savjet – malo misliti o sebi, a malo pitati druge što misle, jer je i to važno. Kaže, kad čovjek puno misli samo o sebi i ne dijeli život s drugima, nesretan je. Tata kaže da mi je to bila lekcija, ali ja i dalje ne odustajem od mišljenja da sam posebna. On mi je odgovorio da i ne trebam, već da pazim što radim i da se ne bojim padati ako želim uspjeti u životu. Pametno je to rekao, ali nije baš sve tako jednostavno kako on kaže. To dobro znaju samo oni koji su hrabri i koji se usude biti svoji, a opet ima i onih koji su previše svoji, koji se samo smješkaju, stalno misle da su u pravu i jure za pljeskom. Preblesavo!

30. lipnja

Danas, kada sam odlučila čuti što drugi misle o meni, svi su me naljutili jer su mi rekli da se svatko osjeća posebno, da će potajno zapravo svi postati slavni i da će jednom cijeli svijet pričati o nečemu čudnovatom što će u budućnosti napraviti. Isto što sam i ja znala o sebi jer mi je to rekao tajnoviti glas. Najviše sam se naljutila kad je Danijela rekla da ću se sigurno sad umisliti kada sam dobila pljesak, a ja sam poželjela da dobije ospice pa da se ne može kupati cijelo ljeto. Možda sam zločesta što joj katkad želim loše stvari, ali tko je junak, taj je hrabar, a tko je hrabar ne smije dozvoliti da se Danijela tako šali s mojim čarobnim djelima.

1. srpanj

Zaključujem da nema ništa boljeg od istraživanja misterija. U mojoj kući nije nikako moguće ostati sam jer stalno netko ulazi u sobu. Pitaju me jesam li obula čarape, jesam li jela, a najbolje mi je kada me pitaju po sto puta na dan što baš sada radim, pa naglase ono – baš sada. Dugo sam tražila po kući skrivene misterije i tajne, jer mislim, ako ih nađem, pomoći će mi ostvariti sve snove.

- Što se muvaš po kući i trčeš oko stola? Što tražiš opet? - javlja se moja baka iz kuhinje.

Na kraju sam se sjetila – ispod kreveta – tamo me nitko ne može pronaći! Uvukla sam se ispod kreveta, jer u Podgori nije bilo ormara poput onih u Splitu. Zatvorila sam oči i osjećala sam se ugodno. Jedino mjesto na cijelome svijetu gdje se osjećam sama. Možda baš tako, ispod kreveta, navečer stoje vragovi i duhovi prije no što zaspim. Ta misao nije nimalo ugodna. Najljepše je kada osjetite tišinu ispod kreveta, jer je ugodna i prašnjava. Ispod kreveta svijet je manji pa se dijete osjeća velikim i važnim. Kada se tu stoji malo duže zaboravi se na sve razlike među ljudima i čuju se samo dobre misli. Ispod kreveta katkad i zapjevam svoje ideje koje mi padnu na pamet pa mi tajni glas odgovori u otkucaju srca. Ah, kako je dobro biti ispod kreveta!

Djeca nikada nisu sama. Uvijek su ili s mamom ili s bakom. Meni bi bilo najdraže živjeti sama, ispod kreveta.

4. srpnja

Nećete vjerovati što se dogodilo! Izgleda da nisam jedina koja se zavlači ispod kreveta. Jučer sam otkrila jedan natpis napisan crvenom olovkom. Pisalo

je «Tko se boji, taj je glup!», a drugi «Kad narastem postat ću astronaut!», «Odrasli su dosadni, najbolje je živjeti sam ispod kreveta!». Da sam te natpise vidjela noću sigurno bih umrla od straha, ali na sreću još je bio dan. Toliko sam bila uzbuđena da sam odmah pozvala tatu da to vidi. Kako je moj tata velik, ispod kreveta je uspio ući samo glavom i jednom ručnom svjetiljkom kako bi osvijetlio natpise na tankim drvenim gredama koje drže madrace.

- Pa to sam ja pisao kada sam bio mali!

I tako je tata pronašao svoje tajne koje je imao kada je bio mali.

Hm, tko bi rekao da je i on bio šašav kao ja.

Rekla sam mu da i ja imam svoj tajni glas koji zapisujem u dnevnik.

- Eto, tu je! – izvadim dnevnik koji je bio ispod kreveta, jer mu je to novo skrovište – Samo nemoj ništa čitati. To je zabranjeno.

Kasnije smo se svi zavlačili ispod kreveta tražiti tajne. I veliki i mali. Tražili smo jesu li teta Neti i Nataša pisale što, ali nažalost nismo ništa našli. Najbolje je bilo kada smo se spustili ispod stola. Tu smo našli pravo blago poruka: «Tata, ne ljuti se!», «Stipe je lud», «1.1.1955. Sretno!»...

Tata je uzdahnuo i rekao da je najljepše biti dijete, kao ja. Ali ja ne znam zašto to svi ponavljaju, jer kada bi me vidjeli da nešto pišem ispod stola, odmah bih dobila batine. Kad si dijete, sigurno ti nisu drage batine pa jedva čekaš da odrasteš.

5. srpnja

Danas me Danijela naučila kako napraviti parfem od ruža. Skupili smo nekoliko ružinih latica i umočili ih u posudu s vodom. Zatim je otišla u gostionu

pitati mamu malo alkohola pa kad smo sve to izmijesili, ostavili smo da se grije na suncu. Objasnila mi je da je Romeo onaj koji pjeva ispod balkona ljubavne pjesme i kupuje parfeme od ruža. Znači da je onaj Tomislav iz Splita bio Romeo! Uf, koji užas! Rekla mi još da sam ja onda bila sigurno Julia, a ja sam joj odgovorila da nemam nikakvog nadimka i neka me više ostavi na miru jer je dosadna.

Daliboru je za dva dana rođendan. On i Tanja su moji jednini prijatelji koji slave rođendan ljeti. Oh, da je bar meni rođendan ljeti, a ne zimi. Kupili smo mu knjigu o svemiru. O zvijezdama, galaksijama, svemirskoj prašini, svim kontinentima i morima. Prije no što smo zamotali knjigu u papir za poklone pročitala sam objašnjenje da i u moru ima zlata. Zamislite!

Dok ronim školjke često mislim da bih mogla pronaći takvo blago. Jednom sam tako izronila pravi pravcati zlatni lančić, dok je Tanja izronila pozlaćeni sat kojeg je poklonila svome djedu. Svašta se nalazi u moru, od zlata pa do školjaka. Najstrašnije je kada se gleda u dubinu. Vidi se samo modra boja, a kada nema sunca, modro postane crno. Kada se tada nađem u moru bojim se dubine. Moja mama kaže da je sve to glupo, ali ni nju nisam vidjela da odlazi u dubinu. Ipak, nešto mi govori da sigurno postoji neko blago u toj nepoznatoj dubini. Neka tajna škrinja!

7. srpnja

Opet se to dogodilo! Kada mislite da radite dobro sebi i kada govorite što su i gdje se nalaze vaše tajne, sve krene naopako! Moj je tata sigurno ispričao mami gdje se nalazi taj dnevnik i sada su sve pročitali – da se bojim mraka, dubine, vampira pa čak da mi teta Neti daje puno čokolade. Mama se razočarala kada je vidjela da bih željela biti slavna glumica i već mi je rekla da ću si s tim idejama upropastiti cijeli život. Ja sam joj odgovorila da nikako nije smjela

pročitati moj tajni dnevnik, ali čini mi se da to njoj uopće nije važno. Samo je rekla:

- Kada djeca ne govore sve svojim roditeljima, mora se nekako saznati što je u njihovoj glavi.

Ja mislim da ni mami ni tati više neću ništa reći, jer su nepravedni. I ako ikada ponovno pročitaju ovaj dnevnik neka znaju da ih mrzim zbog te nepravde i da, ionako, u moju glavu ne mogu ući, ma koliko se oni trudili čitati moje dnevnike. Tajni dnevnici puni su strahova, čudovišta, morskih pasa i neki drugih neobičnih tajnih škrinja. Uf... možda baš kao dubina mora!

8. srpnja

Danas mi je dosta svega. Uzet ću sendvič (jer ću sasvim sigurno ogladnjeti), jednu mrkvu, ručnik, kapu (da me ne udari sunce ako budem spavala na plaži), tu bilježnicu, domino i otići od kuće da mogu napokon osjetiti slobodu i pobjeći od tih kućnih dosadnjakovića.

Malo poslije

Eto me na planini, sama. Napokon nema bake, a bogme ni Danijele ni Roberte. Spomenik je lijep i velik, bijel i visok kao kuća. Sada ću pojesti send ...

9. srpnja

Jučer sam pokušala pobjeći od kuće, ali sam se brzo vratila. Popela sam se na vrh spomenika *Galebovo krilo* i skoro, i opet, po tko zna koji put ove godine,

umrla od dosade. Ručnik sam objesila preko drva masline i s ponosom izjavila da napokon imam potpuno svoju kuću. Na trenutak je baš bilo ugodno. Ispod masline gledala sam kako sunce polako probija kroz proparane rupice na ručniku koje su nastale od oštrog šljunka na plaži Plišivac. Stavila sam ruke iza glave i legla na leđa buljiti u šarenu krpu na maslini iznad glave. I to mi je brzo dosadilo. Ubrzo sam pojela sendvič. Krastavac je bio strašno ukusan, zelena salata bljutava, a sjemenke kukuruza cijedile su se zajedno s majonezom na moju majicu kao da me ptić žuto kaknuo. Tko će to sada oprati! Život mi se opet zakomplicirao! Nemam mira ni na vrhu brda! Pisala sam nešto u bilježnicu sve dok mi nije puko vrh olovke, a šiljila nigdje. Pokušala sam je zaoštriti jednim tankim kamenom, ali sam napravila samo još veću štetu. Kakva samo sloboda na djelu! Kada sam konačno odlučila biti na miru, sve mi je već išlo na živce. Nisam imala gdje staviti smeće od sendviča koje sam napravila, igrati domino nije imalo smisla, ručnik je tri puta pao s grane, kamenje je bilo užareno kao da sam u loncu vrućih kokica... Polako se spuštala noć. Sišla sam do mora i tu mi je laknulo. Srela sam Antu i ponudio me sladoledom. U svakom slučaju, nije bilo loše. Sladoled je bio prva liga.

12. srpnja

Ovom su dnevniku ostale još samo dvije stranice. I što onda s njim? Kamo da ga ostavim? Ne želim da itko sazna za moje misli, a mama će ga sigurno tražiti. Morat ću potražiti dobro mjesto gdje ću ga ostaviti. Možda ću ga čak i zakopati. Ili ću ga možda zapaliti, ali tako bih mogla izazvati požar, jer dnevnik ima puno stranica. Ne, ne, bolje da ga ne zapalim. Ako ga zakopam, netko bi ga mogao pronaći. A da ga Danijela pronade, uuuuuuuuuuuuu... to bi tek bilo najgore.

13. srpnja

Odlučila sam se suočiti sa svojim strahom, sa svim vampirima, sa vragovima i mrakom. Ako pobijedim sve strahove, neće biti potrebe pisati ovaj dnevnik i onda će me svi u mojoj kući poštovati. Kada se djeca ne boje, ne moraju biti stalno s roditeljima. Moći ću živjeti sama, a onda ću učiti, konačno više napraviti nešto dobro u životu i, iako se mojoj mami to ne sviđa, postati glumica.

Uzela sam dovoljno veliki kamen, težine otprilike koliko i jedna kutija puna školskih knjiga, koji bi me trebao držati na dnu i spremno sam se uputila prema morskoj dubini ostaviti joj ovaj dnevnik. Kada mi je more došlo do grla uzela sam u pluća dovoljno zraka i uronila ispod površine, u tišinu, s kamenom na grudima.

U moru otvorim oči. Strašna modra dubina ukaže se preda mnom. Modra zavjesa dubine bila je kao od prozirnog plavog papira i ja sam zamišljala koliko strahova tu živi. Baš kao i u mome dnevniku. Kada se bojim uvijek počnem pjevati pa sam tako u sebi ponovila svoju pjesmu o moru koju sam nekidan izmislila ispod kreveta i pjevala je na karijoli. Kada bi me stvarno uhvatio najveći strah, izronila bih na površinu. Nevolja je bila što bi mi noge visjele u tom mraku, u dubini kod morskih kornjača. Ponovila sam to nekoliko puta, sve dok strah nije postao slabiji, i samo mi je katkad bilo sasvim normalno hodati po morskome dnu. I tako, baš odjednom, postalo mi je skroz ugodno na dnu. Više se ničega nisam bojala. Sjela sam na jedan veliki kamen pun lelujavih algi i odlučila da ću tu sutra zaroniti s dnevnikom u ruci i gurnuti ga ispod njega.

Možda su svi strahovi izmišljeni, poput Anini laži.

14. srpnja

Ostalo je još samo pola stranice. Eto, ovaj dnevnik ostavit ću tamo gdje su moji najveći strahovi pa će im ova slova i crteži praviti društvo. Odlučila sam – sljedeći puta kada budem slušala tišinu mora ostavit ću ga u morskoj dubini, ispod kamena da ga više nikada nitko ne može pronaći. Moj zapis tajnoga glasa, koji mi se javljao i pričao o nekom čudnovatom djelu, sakrit ću baš kao neku tajnu škrinju. Onda ću si obećati da me više nikada ničega neće biti strah kao te morske dubine, jer dok se budem bojala, ništa pametnoga u životu neću napraviti, a sve dok pišem taj dnevnik, bojat ću se da ga netko ne pročita i tako mi oduzme sve dobre i mudre misli.

Tajni glas smiju čuti odrasli, ali samo oni koji su kao dijete slušali svoju istinu, a ne tuđe misli. Kada ste dijete i želite pričati o čarolijama i istini, o onome što je nekome zaista u duši, odrasli čuju nešto posve krivo pa vas ili dobro nabubaju ili stave u kaznu, a kasnije, kada odrastete, mogu vas proglasiti malo uvrnutim. To vam je živa istina! Eh, a ja, ja sam pronašla još jedno mjesto gdje mogu boraviti ako želim biti sama, jer se ovako više ne može. Svi su mi za petama – baka, tete, mama i tata. U Podgori nas zna biti jedanaest u čak dvije sobe! Svakoga se dana, bar na pola sata, zaključam u WC i tamo operiram svoje nove iddeje. Sapunom čistim ogledala, pastom za zube lijepim otpalu žbuku sa zidova, a ponekad uzmem jastuk i pokrivač te se udobno smjestim u kadu dok mi kapljice vode padaju na glavu. Ludilo!

Moja se mama ljuti i dok lupa po vratima viče da ne trošim njen učvršćivač za kosu i da ne mućkam parfeme, a uspjela me izvući van samo zato što je palila i gasila svjetlo. To me naprosto izludilo. Najbolje su ideje one od kojih se drugima digne kosa na glavi, kao mojoj mami. Vikala je da sam obična šteta kojoj nije mjesto u kući i neka malo prošetam ohladiti glavu. Ja mislim da je najbolje da odem u takvo kraljevstvo. Zvat će se Štetalište.

Izgleda da meni i mojim roditeljima nikada nije dosadno....

Neka tako i ostane.

Aj sad... Doviđenja!

Slušam te u mraku dubine,
gdje nema svjetla, ni sjene,
ni odraza poznatog,
kamenog svijeta.

Slušam te, more,
dok propelo broda
plavu kožu tvoju bode,
svilenu kao tkaninu
i sjajnu,
u čijoj dubini, ista noć,
u osipu zvijezda,
krije tvoju tajnu.

Dok hobotnica
u tvojim kapljicama divlja,
pitam te:
koliko zvukova klavir ima
i zašto u tvom svijetu
nema zvuka isparanog papira?

Naćulim uho, u tišini,
ćujem morska ćudovišta i nemani
kako guraju prazne boce i potonule brode,
prevrću pjene vitamina
i u tom zboru poludjelih riba
slušam glas koji mi mrmori.

I dok gledam
modrinu tvog slanog soka,
vrtlog nepoznatih voda,
pitam se:
što se boji moje srce tvoga zova?

O, moj tajni glasu strašnih dubina!
Reci mi koji put vodi,
u ovoj zbrci elementala,
do tvog blaga,
do prijestolja od zlata?

K R A J